

מ"ת 26722/04/15 - מדינת ישראל נגד עלי סלאמה, שאדי עיאש

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 26722-04-15 מדינת ישראל נ' סלאמה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 15053215

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיבים
1. עלי סלאמה (עציר)
2. שאדי עיאש (עציר)

ב"כ המבקשת: עו"ד קרן גולדשטיין, עו"ד חיים מדר

ב"כ המשיב 1: עו"ד מוסטפא יחיא

ב"כ המשיב 2: עו"ד אשרף חסן

החלטה

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של גניבת רכב. למשיב 2 מיוחסות בנוסף עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 8.4.15 בין חצות ל- 3:20 גנבו המשיבים אופנוע מרחוב אברבנאל בירושלים. המשיבים פירקו לאופנוע את המתנע וגררו אותו עד לרחוב הנביאים, שם התקרבו אליהם שוטרים. כאשר הבחינו בשוטרים השליך המשיב 2 את האופנוע מידו ונמלט מן המקום ואילו המשיב 1 נתפס במקום. בהמשך נתפס המשיב 2 בקרבת מקום כשהוא מסתתר מתחת לרכב. באותן נסיבות שהה המשיב 2 בישראל בלא שהיה לו היתר כדין.

3. לפני בקשה למעצרם של המשיבים עד תום ההליכים.

4. ב"כ המשיבים חלקו על קיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיבים, למעט עבירת הכניסה לישראל שלא כדין המיוחסת למשיב 2, וטענו כי אף אם ייקבע שישנן ראיות לכאורה, הרי שמדובר בראיות חלשות המצדיקות שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר. ב"כ המשיב 1 הציע לשחרר את המשיב 1 בערבויות מתאימות, ולחלופין, להסתייע בתסקיר מעצר לשם בחינת חלופה טיפולית. ב"כ המשיב 2 הציע חלופת מעצר בבית קרוביו של המשיב 2 בשכונת

עיסאווייה וערבויית כספיות.

ראיות לכאורה

5. המתלון דוד דוויב מסר שתי הודעות במשטרה והעיד במסגרת עדות מוקדמת. המתלון תיאר בעדותו כי החנה את הקטנוע בשעה 19:00 של יום 7.4.15 סמוך לביתו, וכי יצא את הבית סמוך לחצות כדי לקנות סיגריות. לדבריו לא זוכר אם ראה את הקטנוע בשעה זו, אך סבור כי הקטנוע היה שם, שכן אחרת היה מבחין בהעדרו. הוא זיהה את הקטנוע שנתפס על ידי המשטרה כקטנוע שלו.

6. אדם בשם סם זוויד המתגורר ברחוב הנביאים תיאר בהודעתו, כי ביום האירוע, בשעה 3:20, שמע רעש חזק מכיוון הכביש ולכן הביט מהחלון. לדבריו ראהו אופנוע ועליו שני אנשים "המנסים אותו", כלשונו. האופנוע החליק ונפל, אחד הרוכבים נפל גם כן והרוכב השני ניסה להניע את האופנוע בשנית, והאופנוע החליק לו פעם נוספת. לדבריו צעק לעברם לעזוב את האופנוע או שהוא קורא למשטרה, ובאותו הרגע הגיעה הניידת.

לזוויד נערך מסדר זיהוי תמונות ובו תמונה של המשיב 2 אך הוא זיהה אדם אחר כמי שישב מאחורי הנהג. כשנערך לו מסדר זיהוי ובו תמונה של המשיב 1 לא זיהה איש.

7. השוטרת דקל מבורך תיארה בהודעתה, כי ביום האירוע נסעה בניידת משטרה יחד עם השוטר טליס ארוניס דיגצקי ברחוב הנביאים והבחינו בשנים אנשים הולכים עם קטנוע שאורותיו דולקים על המדרכה בכיוון הנגדי. כשהשניים הבחינו בניידת אחד מהם, שלבש חולצה לבנה עם שרוול ארוך וג'ינס נמלט מן המקום והאחר נותר במקום ונעצר על ידי השוטרים. אין חולק כי מי שנעצר הוא המשיב 1. לשאלת השוטרים מה עושה במקום השיב המשיב 1 כי האדם שברח נתקע עם הקטנוע בעץ וכי הוא סייע לו לקום וללכת הביתה.

לשוטרת זו נערך מסדר זיהוי תמונות ובו תמונה של המשיב 2, אך היא לא זיהתה איש.

8. השוטר טליס ארוניס דיגצקי, שותפה של השוטרת דקל מבורך, תיאר בהודעתו ובדו"ח הפעולה שכתב, כי הבחין בשני אנשים שהולכים עם קטנוע. השניים עוררו את חשדו מכיוון שגררו את הקטנוע והיו ללא קסדות. לדבריו, חסם את השניים באמצעות הניידת ואחד מהשניים, שלבש חולצה לבנה בעלת שרוולים ארוכים ומכנסי ג'ינס, ברח מהמקום. החשוד השני נעצר. החשוד שנעצר הוא המשיב 1. השוטר טליס דיווח בקשר על בריחתו של חשוד נוסף ומסר את תיאורו. לדבריו, כעבור כמחצית השעה מהאירוע, דיווחו השוטרים בשיר מוסא ואור חיים על מעצרו של החשוד הנוסף.

השוטר טליס כתב בנוסף זכ"ד לפיו הוא פגש במשיב 2 בתחנה וזיהה אותו כמי שברח. אף שמדובר בשלב של ראיות לכאורה ניתן לומר כי משקלו של זיהוי זה נמוך ביותר, אם בכלל יש לו משקל כלשהו, שכן כאשר השוטר פגש במשיב 2 הוא ידע מראש כי זהו האדם שנעצר. לא ברור מדוע לא נערך לשוטר זה מסדר זיהוי, אשר ראוי היה שייערך.

9. השוטר בשיר מוסא כתב שני דו"חות פעולה בהם תיאר כי קיבל דיווח על חשוד בגובה בינוני לבוש מכנסי ג'ינס

כהים וחולצה לבנה. לדבריו, ביצע סריקות ברחובות הסמוכים אך לא איתר את החשוד. הוא נכנס למשרד החינוך המצוי בקרבת מקום ולאחר שצפה במצלמות האבטחה המכסות את המקום מצא באחת המצלמות חלק קטן מרגעי ההימלטות. השוטר מוסא תיאר כי פנה אל הכיוון שאליו נראה החשוד נמלט בצילומים, ולאחר שביצע סריקות נוספות מצא את המשיב 3 מתחבא בשכיבה מתחת לרכב באחת החניות. בחיפוש שנערך על המשיב 2 נתפסו שלט לרכב ופנס, ומתחת לרכב, במקום בו התחבא המשיב 2, נמצא חוט ברזל מעוקם.

10. המשיב 2 צולם במשטרה ביום מעצרו ובצילום הוא נראה לבוש במכנסי ג'ינס כהים וחולצה לבנה בעלת שרוולים ארוכים.

11. סרטון מצלמות האבטחה של משרד החינוך הצופה לרחוב שבטי ישראל פינת רחוב הנביאים מתעד סמוך לשעה הנקובה 2:14 את ניידת המשטרה הנוסעת במעלה רחוב הנביאים. שניות ספורות לאחר מכן נראית דמות לבושה חולצה לבנה בעלת שרוולים ארוכים ומכנסיים כהות רצה במהירות במורד הרחוב. בסרטון לא ניתן לזהות את פניה של הדמות אולם הבגדים שלבשה דומים לבגדים בהם צולם המשיב 2 עם מעצרו.

מדו"ח הפעולה של השוטר אביחי ארז עולה כי שעון מצלמת האבטחה מאחר בשעה אחת, כך שהשעה הנראית בסרטי מצלמת האבטחה היא למעשה השעה 3:14.

12. בתיק ישנם נתוני תקשורת המתייחסים, על פי הנתען, לשיחות בין המשיבים. מתוך פלטי התקשורת עולה תקשורת בין שני מספרי טלפון שנטען כי שייכים למשיבים סמוך מאד לזמן מעצרו, וכן ישנם איכונים של שני מכשירי הטלפון בשעות הרלבנטיות לגניבה, באתרים הסמוכים למסלול המוביל ממקום גניבת הקטנוע ועד למקום תפיסתו ומעצרו של המשיב 1.

13. ישנו קושי בעניין זה, שכן מדו"חות הפעולה של השוטר מוסא בשיר אשר עצר את המשיב 2 עולה, כי כל שנתפס אצל המשיב 2 או בסביבתו בעת מעצרו הוא פנס, שלט רחוק של רכב וחוט ברזל. אין אזכור בדו"חות הפעולה או המעצר לעובדה כי על המשיב 2 נתפס פלאפון. אזכיר כי גם המשיב 2 טען בהודעתו מיום 13.4.15 כי לא היה לו מכשיר טלפון בעת מעצרו. עם זאת, ביום 18.4.15, עשרה ימים לאחר מעצרו של המשיב 2, כתב השוטר בשיר מוסא זכ"ד נוסף ובו תיאר כי לאחר שעצר את המשיב 2 תפס ממנו את מכשיר הטלפון הנייד שלו והעבירו לחוקר חזי אלבו.

בדו"ח המעצר שמילא השוטר טליס ביחס למשיב 1 נכתב כי בחיפוש שנערך על גופו בבגדיו ובכליו של המשיב 1 לא נתפס דבר. גם בזכ"ד שכתב ובהודעתו, וכן בהודעת השוטרת דקל מבורך אין אזכור לתפיסת מכשיר טלפון אצל המשיב 1.

אם כך, לא ברור מאין הגיע לפחות אחד ממכשירי הטלפון הנזכרים בזכ"ד של רס"ר מני חדד מיום 8.4.15, בו נכתב בזו הלשון:

"היום בבוקר קיבלתי לידי את הפלאפונים של החשודים בתיק. שאלתי את החשוד עלי

סלאמה איזה פלאפון שייך לו והנ"ל מסר לי שהמכשיר שלו הוא הנוקיה.... שאדי עיזש מסר לי שהפלאפון שלו הוא הנוקיה השחור עם המקשים המחוקים. שאלתי את הנ"ל מה מספרי הפלאפון שלהם. החשוד שאדי עיזש מסר שמספר הטלפון שלו הוא 0526113089 והחשוד עלי סאלימה מסר שאינו זוכר את מספר הפלאפון שלו וזה של אורנג' 054..."

14. עם זאת, מאחר והמכשירים זהו על ידי המשיבים כשלהם, כפי שעולה מתוך הזכ"ד של רס"ר חדד, ומשעה שב"כ המשיבים לא חלקו על הטענה כי מכשירי הטלפון הללו שנתפסו ונבדקו הם של המשיבים, אלא דווקא טענו טענות העולות בקנה אחד עם הנחה זו, לא אתן משקל לקושי זה.

15. ב"כ המשיב 1 טען כי פלטי השיחות הקיימים בתיק החקירה אינם קבילים, אף לא בשלב הראיות לכאורה, וזאת בשל העובדה כי לא צורפה להם חוות דעת מומחה, אלא שמדובר בטבלאות מודפסות שניתן להכין ולהפיק באמצעות כל מחשב, ועל כן אין הן מוכיחות כי אמנם נערך קשר טלפוני בין השניים.

ייתכן שלו היה מדובר בטבלאות בלבד שלא ברור מה מקורן ואין עליהן כל סימן, היה מקום לקבל את טענת ב"כ המשיב 1. עם זאת, לטבלאות אלה צורף מכתב מקדים של חברת הסלולאר, בו נכתב כי מדובר במידע שנמסר על פי צו של בית משפט, וכולל את פרטי השימוש במכשירים שמספריהם כנ"ל, שיחות נכנסות ויוצאות למספרים המבוקשים בין התאריכים 12.4.15-5, וכן איתור בדיעבד של האתרים הסלולריים מהם בוצעו ואליהם נכנסו שיחות למנויים הנ"ל. בשלב זה של ראיות לכאורה יש בראיות שצורפו, בליווי המכתב המקדים של חברת הסלולאר, כדי לקיים את הדרישה לפיה מדובר בראיות גולמיות שיש סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט יוביל לראיות המוכיחות את אשמת המשיבים מעבר לספק סביר (ראו בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(2) 133). מובן, כי הוכחת נתוני התקשורת במהלך המשפט תדרוש התייבבות של נציג חברת התקשורת, אשר יעיד על האמור בפלטים ויעמוד, ככל שיהיה צורך, בחקירה נגדית, בה יסביר כיצד האמור בפלטים יש בו כדי להוכיח את האמור במכתב המקדים.

16. זאת ועוד, דומה כי במקרה דנן שאלת קבילותם הלכאורית או משקלם של פלטי שיחות הטלפון היא בעלת חשיבות משנית, שכן על פי זכ"ד שנכתב על ידי רס"ל ירון בן-צבי מיום 14.4.15 עולה, כי ניתן צו חדירה וחיפוש במכשירי הטלפון הסלולארי של המשיבים וכי נערך חיפוש כאמור ממנו התברר, כי בין שני המשיבים נערכו 35 שיחות טלפון זה לזה, שחלק מהן סמוכות לזמן המעצר.

17. בדו"ח הפעולה שכתב רס"ל נביל אבו סלאח תואר כי נערכה בדיקה של מספרי הטלפון המשוויכים למכשירים שתוארו בזכ"ד של רס"ר מני חדד והתברר כי המספרים שמסרו המשיבים אינם נכונים. מספר הטלפון של המשיב 1 הוא 052-7052397 ומספר הטלפון של המשיב 2 הוא 054-8815229.

18. מן המשיב 1 נגבו שלוש הודעות במהלך החקירה. בהודעתו מיום 8.4.15, סמוך לאחר מעצרו, חזר המשיב 1 על הגרסה אותה מסר לשוטרי הסיור, ולפיה נקלע למקום האירוע כשהיה בדרכו לביתו והבחין באדם שאינו מכיר ואינו יודע את שמו, אשר נתקע עם האופנוע בעץ, והוא סייע לו להרים את האופנוע ולהמשיך בדרכו. כשהתבקש לתאר

את אופן התרחשות התאונה אמר כי הוא היה ברחוב (מדובר ברחוב הנביאים. ג.ש.) בדרכו לעיר העתיקה, כאשר הבחין באדם שנוסע מולו עם האופנוע ונתקע בעץ. לדבריו הסתובב, סייע לו להרים את האופנוע וכל אחד מהם המשיך בדרכו. המשיב 1 הכחיש את גניבת הקטנוע.

בהודעתו השנייה מיום 12.4.15 שב וחזר המשיב 1 על גרסתו לפיה סייע לאדם שנתקע עם הקטנוע שלו בעץ, וחזר אף על הטענה כי אינו מכיר את אותו אדם. המשיב 1 הודה כי מכיר את המשיב 2, אך שלל את הטענה כי המשיב 2 הוא שנהג באופנוע. לדבריו ההיכרות עם המשיב 2 טובה מאד והוא נוהג ללון מדי פעם בביתו של המשיב 1.

בהודעתו השלישית מיום 13.4.15 נשאל המשיב 1 האם מכיר את מספר הטלפון השיב בשלילה אך אמר שהמספר מופיע ברשימת הזיכרונות במכשיר הטלפון שלו. לדבריו שוחח עם המשיב 2 ביום האירוע וקבעו להיפגש. הוא לא זכר האם שוחחו פעם אחת בלבד לצורך תיאום הפגישה או יותר מכך. אשר למספר הטלפון שלו עצמו אמר המשיב, כי אינו זוכר אותו בעל-פה אולם מדובר במספר המתחיל בספרות 054.

19. מן המשיב 2 נגבו גם כן שלוש הודעות במהלך החקירה. בהודעתו מיום 8.4.15, סמוך לאחר מעצרו, הכחיש את גניבת הקטנוע, וטען כי ישב ליד שער שכם, נעצר והוכה על ידי השוטרים. הכחיש שהיה עם אדם נוסף או שעשה תאונה עם קטנוע. המשיב 2 הודה כי אין לו היתר כניסה לישראל וסירב לענות על שאלה בדבר תכלית כניסתו לישראל.

בהודעתו השנייה של המשיב 2 מיום 11.4.15 שב והכחיש את גניבת הקטנוע והודה בשהייה בלתי חוקית בישראל. המשיב 2 נשאל האם מכיר את המשיב 1 ואמר כי יש ביניהם היכרות אך אין שום קשר, אלא רק כשהם רואים אחד את השני ברחוב יפו מברכים לשלום איש את רעהו. לדבריו לא פגש במשיב 1 בחודש שקדם למעצר. המשיב 2 טען כי ביום האירוע שהה בשכונת מוסררה בלבד והכחיש כי שהה ברחוב הנביאים או ברחוב אברבנאל, משם נגנב הקטנוע. בהמשך שמר על זכות השתיקה.

בהודעתו השלישית מיום 13.4.15 טען המשיב 2 כי אין לו כלל מכשיר פלאפון מזה כשמונה חודשים. המשיב 2 שב ואישר כי מכיר את המשיב 1 אך לא ראה אותו מזה זמן. הוא לא זכר האם השניים היו אמורים להיפגש ביום האירוע, כיוון שהיה שיכור, ואף הכחיש כי נתפס מתחת לרכב. לדבריו, נתפס על ידי המשטרה כאשר שכב על ספסל.

20. ב"כ המשיב 2 טען למחדל חקירה שעניינו אי בדיקת טביעות אצבע של המשיב 2 על האופנוע. מתוך הזכ"ד של מפקח דוד טמסטט מיום 14.4.15 מתברר כי נערכה בדיקה של טביעות אצבע על לוחית הזיהוי של הקטנוע ולא נמצאו ממצאים. לא ברור מדוע לא נבדקו טביעות אצבע גם על ידידות הכידון.

21. סיכומם של דברים ביחס לראיות לכאורה; המשיב 1 נתפס כשברשותו הקטנוע הגנוב זמן קצר לאחר שנגנב. יצוין כי אף אם הקטנוע נגנב סמוך לשעה 19:00, עדיין פער השעות הוא קטן ויש בו כדי להקים "חזקה תכופה", לפיה עצם הימצאותו של הקטנוע הגנוב בידי המשיב 1 מקימה חזקה לפיה המשיב 1 היה מעורב בגניבת הקטנוע (ראו ע"פ 5492/11 מורד אל רחמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). ראייה זו קיבלה חיזוק בפלטי התקשורת המאכנים את המשיב בשעות הרלבנטיות לגניבה באזור הסמוך למקום הגניבה. המשיב 1 מסר גרסה שתכליתה להפריך את החזקה התכופה ואולם גרסה זו בדבר מקום הימצאו קודם למעצרו נסתרת בפלטי התקשורת, וכן

נסתרת בבדיקת גרסתו אל מול גרסתו של המשיב 2. כך ביחס לטענה בדבר שיחות הטלפון שקיימו זה עם זה ביום האירוע והטענה שקבעו להיפגש, כך ביחס למידת ההיכרות בין השניים.

אשר למשיב 2, הדמות שנראתה במצלמות האבטחה נמלטת ממקום המעצר דומה בלבושה ללבושו של המשיב 2 בעת מעצרו בקרבת מקום, זמן קצר לאחר מכן. המשיב 2 נתפס בנסיבות מחשדות כשהוא מתחבא מתחת לרכב. ניתן היה לקבל את הטענה לפיה ההימלטות מן השוטרים הייתה אך בשל השהייה הבלתי חוקית אלמלא הכחיש המשיב 2 את נסיבות תפיסתו והרחיק עצמו באופן גורף מן המשיב 1 מקשר עמו ומשהות במקום ביצוע העבירה, הגם שישנן ראיות לכאוריות אובייקטיביות הקושרות את השניים זה לזה במועדים הסמוכים למעצרם, וקושרות את המשיב 2 אף למקום ביצוע העבירה.

חרף העובדה שמדובר בראיות נסיבתיות ביחס לשני המשיבים, אני סבורה כי מדובר בראיות לכאוריות שיש להן סיכוי סביר להביא להוכחת אשמתם של המשיבים מעבר לספק סביר, והן מקימות תשתית ראייתית לכאורית מספקת לשלב זה. עם זאת ביחס למשיב 2 העובדה כי לא נערך מסדר זיהוי לשוטר טליס, ונערכה הפגשה מכוונת בין השניים, יש בה כדי להעיב במקצת על משקלן של הראיות ביחס אליו.

עילת מעצר

22. מדובר בעבירת רכוש בודדה אשר נעברה בצוואת שאינה מתוחכמת במיוחד. לו הייתה עומדת כשלעצמה, ספק אם היה בה כדי להקים מסוכנות. עם זאת, לעבירה זו מצטרף העבר הפלילי של המשיבים כפי שיפורט להלן.

23. המשיב 1 בן 23 ובעברו חמש הרשעות קודמות בעבירות הסגת גבול, גניבה, פריצה לרכב, ניסיון גניבת רכב, אימים וכן בעבירות אלימות. לחובתו של המשיב 1 עומדים שלושה מאסרים מותנה בני 30 ימים, 4 חודשים ו- 6 חודשים שהם בני הפעלה אם יורשע בתיק הנוכחי.

24. המשיב 2 בן 23 וחצי ובעברו 18 הרשעות קודמות בעבירות רכוש רבות, לרבות גניבת רכב, פריצה לרכב, ניסיון גניבת רכב וכן בעבירות רבות של כניסה לישראל שלא כחוק. לחובתו עונש מאסר מותנה בן חודשיים שנגזר עליו אך בחודש ינואר 2015.

25. העובדה כי המשיב 1 שב וביצע לכאורה עבירת רכוש חרף עברו הפלילי המכביד, וכי העובדה שלחובתו תלויים ועומדים שלושה מאסרים מותנים אשר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירה דומה, מלמדת על כי המשיב 1 בחר לכאורה בדרך זו, ויש בדברים כדי להקים מסוכנות.

26. מסוכנות זו קיימת גם ביחס למשיב 2, אשר עברו הפלילי מכביד ביחס לגילו, ואף הוא נשפט בחודש ינואר 2014, בין היתר בגין עבירה של פריצה לרכב, בגינה הוטל עליו מאסר על תנאי אשר הופעל בתיק מאוחר יותר.

27. המשיב 2 הוא תושב שטחים. עובדה זו מקימה חשש מובנה להימלטותו מן הדין. ב"כ המשיב 2 טוען כי המשיב 2

אינו יכול להיכנס לשטחים בשל היותו מאויים, אך לא הציג כל אסמכתא לטענותיו ולשאלת בית המשפט השיב כי אין למשיב 2 אישור כלשהו מוועדת המאוימים. משאלה נסיבות הדברים, הגם שלטענת המשיב 2 הוא מתגורר בישראל דרך קבע, הנחת המוצא היא כי הוא בעל תשתית המאפשרת לו הימלטות לשטחי הרשות הפלסטינית. החשש להימלטות גובר לנוכח קיומו של מאסר מותנה בן חודשיים העומד לחובתו, ואשר הוא בר הפעלה בתיק זה.

חלופת מעצר

28. ביחס למשיב 1 לא הוצעה חלופת מעצר קונקרטית ההולמת את המסוכנות הנשקפת ממנו. שחרור בערבויות כספיות בלבד אין בו כדי לקיים את תכלית המעצר. אשר לאפשרות שחרורו לחלופה טיפולית, לא נטען כי המשיב היה בעיצומו של הליך גמילה בעת מעצרו, וכלל לא ברור שהמשיב מכור לסמים או לאלכוהול ובכלל זקוק לגמילה, זאת הגם שטען בהודעתו במשטרה, כי קודם למעצרו שתי וודקה. לא מצאתי במקרה זה, בשים לב לעברו הפלילי של המשיב, מקום לחרוג מן הכלל לפיו, ככל שיש מקום להליכי גמילה, הרי שמקומם במסגרת התיק העיקרי, לאחר שהמשיב ייקח אחריות על מעשיו. במסגרת ההליך העיקרי ישנם אף תמריצים גדולים יותר עבור המשיב לשתף פעולה ולהתמיד בהליך גמילה, ככל שיש לו מקום, כאמור.

29. אני סבורה כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב 1, החוזר פעם אחר פעם לבצע עבירות, ועונשי מאסר ומאסר מותנה אינם מרתיעים אותו מלשוב ולבצען אינה מאפשרת לסמוך על המשיב 1 כי יקיים תנאי שחרור אם יוטלו עליו.

30. חלופת המעצר שהוצעה ביחס למשיב 2, מעצר בית בבית קרובו בעיסוויה אין בה כדי לקיים את תכלית המעצר. עברו הפלילי של המשיב מלמד כי הוא נכנס לישראל פעם אחר פעם חרף עונשים שהוטלו עליו על ידי בית משפט, וכי הוא מנצל את כניסותיו ושהותו בישראל כדי לבצע עבירות פליליות עצמאיות. בנסיבות אלה, הגם שמעצר בית בתחומי מדינת ישראל לתושבי שטחים אפשרי במישור העקרוני, לא סברתי כי בעניינו של המשיב יש לאמצה.

31. עברו הפלילי של המשיב 2 וקיומו של מאסר מותנה, מקימים סיכון כי אם יורשע המשיב יוטל עליו עונש מאסר לתקופה בלתי מבוטלת. עובדה זו מהווה תמריץ גדול ביותר עבור המשיב 2 להימלט מאימת הדין ומעצימה עד מאד את עילת המעצר שעניינה חשש להימלטות מן הדין. בנסיבות אלה, ובהתאם לקריטריונים שנקבעו בבש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] מצאתי כי אין חלופה ראויה למעצרו של המשיב 2. הדברים נאמרים חרף הערתי ביחס לעוצמתן של הראיות לכאורה ביחס לגניבת הקטנוע, שכן עצם כניסתו החוזרת של המשיב 2 לישראל, אשר אינה מצויה במחלוקת ראייתית, מצדיקה את מעצרו.

32. לנוכח האמור לעיל אני מורה על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים.

33. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ה, 28 אפריל 2015, במעמד

עמוד 7

הצדדים.